

ΚΑΘΕ ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΝΙΚΗ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΙΣ

Διὰ τὸν "Ελληνα καὶ τὴν
Ἐλληνίδα ἔνα εἶναι τό
σύνδημα: «Ολοὶ καὶ ὅλα
γιὰ τὴν Ἐλλάδα». (34)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ Α' ΤΑΓΜΑΤΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΩΝ

ΕΤΟΣ 1ον - ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 38

ΔΙΕΥΘΥΝΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Σ. Τ. Γ. 902B. ΣΑΒΒΑΤΟΝ 12 φεβρουαρίου 1949

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡΧ. 500

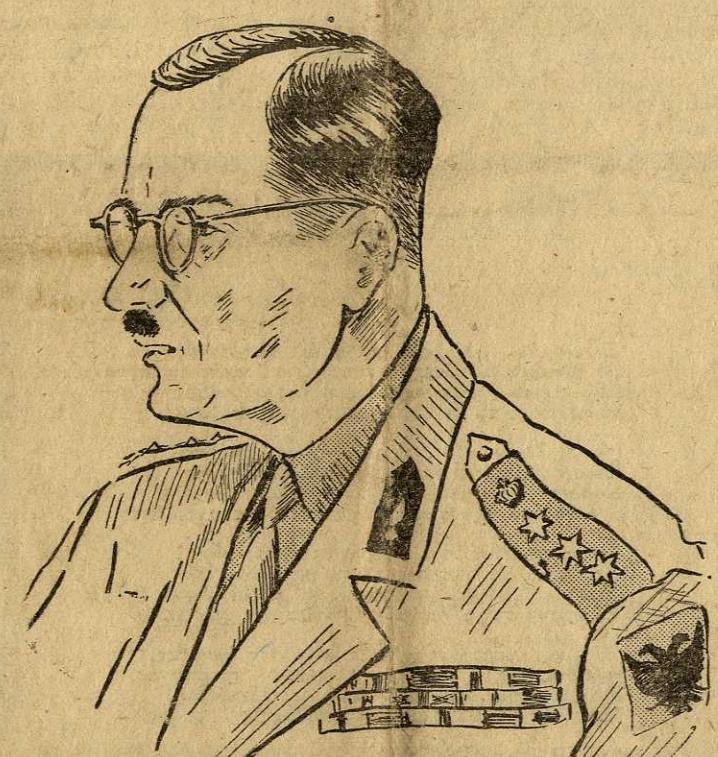
Η ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΙΣ

Δολοφονία, ἔξαφάνισις, «έκπαραθύρωσις», παραπομπή εἰς δίκην ἐπὶ ἐσχάτη προδοσία... Ἰδοὺ ὁ νόμος καὶ ἡ ποινή, τὴν ὁποίαν ἐπιβάλλουν εἰς τοὺς ἀντιφρονοῦντας τὰ κομμουνιστικὰ Κράτη, οἱ ἐρυθροὶ ἡγεταὶ, ἐνώ συγχρόνως Φλυαροῦν διὰ ἄγωνιζονται διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν δημοκρατίαν.

Φαίνεται διὰ τὸ καθαιρεθεὶς ἀρχιεπιμορίτης Μάρκος εἶχεν ὀπωσδήποτε καλυτέραν τύγην καὶ ὀλιγώτερον ἀδοξον τέλος ἀπὸ ἄλλους κομμουνιστάς. Ἡ ἀπόφασις τῆς 5ης Ολομέλειας τῆς Κ.Ε. τοῦ Κ.Κ.Ε. μᾶς πληροφορεῖ διὰ ἀπηλλάγη τῶν καθηκόντωντου «γιατὶ εἶνε θαρειὰ ἄρρωστος», γεγονὸς τὸ ὅποιον δὲν ἀποκλείει τὴν ἀποστολὴν του πρὸς ἀνάρρωσιν... εἰς κάποιον ἀπὸ τοὺς πολλοὺς κομμουνιστικοὺς παραδέσους, ἐὰν δὲν ἔξετελέσθῃ ἀπὸ τοὺς συντρόφους του διὰ τὰς ὑπηρεσίας ποὺ προσέφερεν εἰς τὸ Κόμμα.

Ἡ τόσον λακωνικὴ ἀπόφασις ἀφίνει νὰ ἔννοηθοῦν πολλά. Αποτελεῖ μίαν σαφῆ προειδοποίησιν τῶν ἀνησυχιῶν τοῦ Κρεμλίνου διὰ τὴν ἀποτυγχίαν τοῦ συμμοριακοῦ κινήματος εἰς τὴν Ἐλλάδα καὶ ἔναρξιν ἐκκαθαρίσεως τῶν στελέχων τοῦ Κ.Κ.Ε., μετὰ τὰς ἐκκαθαρίσεις ποὺ σύγιναν εἰς τὰ ἄλλα Κράτη τῆς Ανατολικῆς Εὐρώπης. Τὸ γεγονὸς διὰ τὸ Μάρκος ἀπεικούνθη τῆς θέσεως του, κατὰ τὴν γνωμὴν πολλῶν, ὃς προσκεμνούν πρὸς τὸν Τίτο, εἶνε μία ἀκόμη ἔνδειξις τῆς γενικῆς κρίσεως, ἡ ὅποια σοθεῖ εἰς τὸν κύκλον τοῦ εὐρωπαϊκοῦ καὶ διεθνοῦς κομμουνισμοῦ, ἀνογκάζει δὲ τὴν Μόσχαν νὰ λάθῃ μέτρα κατὰ τῶν «ἀποστατῶν» καὶ νέας σοθαρίας ἀποφάσεις, διὰ νὰ ἀποφύγη γρεωκοπίαν τῆς ἐσωτερικῆς καὶ ἐξωτερικῆς τῆς πολιτικῆς.

Διὰ τὴν Ἐλλάδα ἡ καθαίρεσις τοῦ Μάρκου ἀποτελεῖ ἐπίσημον ἀναγνώρισιν τῶν κομμουνιστῶν, ὅτι ἡ ττήθησαν πλέον καὶ προσημαίνει τὸ σύντομον τέλος αὐτῆς τῆς ἔθνικῆς

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΗΣ 8 XI ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ Κ. ΜΠΑΪΡΑΚΤΑΡΗΣ

ΣΚΛΗΡΟΣ Ο ΝΟΜΟΣ, ΆΛΛΑ ΝΟΜΟΣ

ΕΠΙ ΑΝΥΠΟΤΑΞΙΑ

Τὸ Κράτος ἔδωσε Δίκαιοσύνη.

Ἐνα καλομαθημένο παιδί νόμισε, αὐτὸ καὶ οι γονοί του, πῶς θὰ μπορούσε νὰ ζεφύη ὅπο τὶς ὑπερεώσεις, ποὺ ἔχει κάθε "Ελληνική Πατρίδα..."

Ἐτοι νόμισε.

Φαντάστηκε διὰ μὲ τὸ χρήμα τὸ θὰ μπορούσε νὰ ἔξαπατήσῃ, νὰ ἔσυγοράσῃ καὶ νὰ μὴν προσφέρει τὶς ὑπηρεσίες του στὴν Ἐλλάδα.

Ἀπόφηγε τὴν στράτευσή του.

Τὴν πρόδωσε διπλά τὴν Πατρίδα του, γιατὶ ἐνώ παρίσταντε τὸν θεμικόφρονα, ἐνώ δὲν ἦταν κατασταλίας, ἀπεδίχθη πῶς ἦταν ἔνας τιποτένιος, ταπεινὸς καλοθελητής, ποὺ πίστευε μονάχα στὸ τομάρι του.

Οὔτε ιερόν, οὔτε δύσιον.

Καὶ οἱ ἑκατοντάδες, ποὺ σκοτώνονται γιὰ τὴν Πατρίδα, τί εἰνε γι' αὐτού; Τίποτα;

Σύμερα δὲν ὑπάρχει στὴν ζωή.

Μπροστά στὸ ἐκτελεστικὸ ἀπόστασμα παρέδωσε τὸ πνεῦμα, ποὺ ὑφίστανται πόλεις καὶ περιοχαὶ τῆς Πατρίδος μας ἀπὸ τὰ δργανατούκα καὶ τὸ ὀλέθρου καὶ ἀφ' ἔτερου τὰ διάφορα σκάνδαλα καὶ καταχρήσεις οἰκονομικὲς ἐκ μέρους ἀνθρώπων μὲ δχι τὴν τυχόνθαν κοινωνικὴν ὑπόστασιν καὶ ἐπὶ πλέον ἄλλες μικρότητες ἐκ μέρους προσώπων ποὺ ἐκλήθησαν εἰς τὴν γεγενότην τοῦ λαοῦ καὶ δὲν ἀρθούσαν νὰ ἀρθούν εἰς τὸ ὄψις τῶν κρισίμων περιστάσεων ποὺ διέ-

Τις στηλες τῶν ἔφημερίδων τὸν τελευταῖον καιρὸν καταλαμβάνουν γεγονότα βλιθερὰ καὶ μέσαρεστα. 'Αφ' ἐνὸς μὲν τὰ πλήγματα ποὺ μαζίν τοῦ τόπου καὶ ὅ πλευσίος καθ' ὅλα. Καί, καθ' ὅν χρόνον οἱ μακρὰν τῆς Ἐξουσίας καὶ ίων ἀξιωμάτων ἀγωνίζονται νὰ κατακτήσουν τὰς ἐπάλξεις τῆς Κοινωνίας καὶ τῆς Πολιτείας, οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὰς ἐπάλξεις αὐτὰς ἐμφανίζουν ἀναζήτησαν καὶ καταπτωσιν. Ἐνῷ δὲ τόσῃ ἀπόστασις, ἀπὸ ἀπόφεως ἐθνικοφροσύνης ἢ κοινωνικῆς θέσεως ἢ κομματικῆς ἀποχρώσεως, χωρίζει τοὺς μὲν ἀ-

Ο ΕΜΠΝΕΥΣΤΗΣ

Σκαλὶ-σκαλὶ ἀνεβαίνει ἡ Μακρόνησος τὸν ὀραῖον ἀνήφορο τῆς Ἐθνικῆς τιμῆς καὶ περηφάνειας κι' ὄλοεν ἀδραιώνεται στὴ συνείδηση τοῦ "Ἐθνους κι' ὄψινεται σὲ σύμβολο τῆς Ἑλληνικῆς ζωτικότητος καὶ τῆς θεοβαῖας ἐλπίδος γιὰ τὴν αύριαν ἔξόρμηση τοῦ ὀκταλύτου δαιμονίου τοῦ "Ελλήνος στοὺς τομεῖς τῆς πολιτικῆς ἀναδημούργιας.

Κάθε σκαλὶ καὶ μιὰ γιορτὴ κάθε σταθμὸς κι' ἔνα πανηγύρι, ποὺ διαλαλεῖ, πὼς ἡ Μακρόνησος βρίσκεται πιὰ στὴν πρωτοπορεία. Κάθε τόσο ἐπίσημοι ἐκπρόσωποι τοῦ Στρατοῦ καὶ τῆς Πολιτείας ἐπιθεβαίωνου μὲ τὶς ἐπισκέψεις τους τὴ στοργὴ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς Πατρίδος σὲ μᾶς.

Ομως εἶνε καιρός, ποὺ ἡ ἐπιβλητικὴ μορφὴ τοῦ ἐμπνευστοῦ τοῦ ἡγετοῦ τῆς ἀναμορφωτικῆς αὐτῆς Σχολῆς τοῦ Γένους, δὲν ἔκαμε τὴν ἐμφάνιση τῆς κοντά μας. 'Ο Δ' τῆς Β.ΧΙ Συνταγματάρχης κ. Μπαϊράκταρης. Αὐτός, ποὺ συνέλαβε τὸ μεγαλόπνευστο σχέδιο τῆς ἐπαναφορᾶς στοὺς κόλπους τῆς Μεγάλης Μάνας χιλιάδων γηνήσιων κι ἀγνῶν παιδιών της. Νέων μὲ καρδιὰ φλογερή, ἐνθουσιώδη, ποὺ κινδύνεψαν νὰ σκοτισθοῦν

Ομως δὲν ἔπειται γι' αὐτό, πῶς οἱ ἄνδρες τῆς Μακρονήσου πρέπει νὰ στερούνται τὴ χαρὰ νὰ νοιάσουν μεταξύ τους τὸν πνευματικό τους Πατέρα. 'Η Μακρόνησος ζητᾷ, θέλει κοντά τῆς τὸν ἐμπνευστή καὶ τὸν ἡγέτη της. Εἶνε δικαίωμα, ποὺ μὲ περηφάνεια τὸ διεκδίκει.

ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΜΕ ΤΟΝ ΦΑΚΟΝ ΤΗΣ ΗΘΙΚΗΣ

Τοῦ Σεργ. Ιερέως Μον. Μακρονήσου

ΣΥΝΔΙΚΑΤΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ο ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΦΑΛΑΛΑ

τῶν
ήσθε
ταν
τὸν
σμον
τὴν ζ
ιστρ
νείτε
σι ἔτ
σω κ
Σουτ
Μι
τῆς
σος,
βροχ
ταφύ
ρικοῦ
· Ή
ητάν
έβρε
δόν
—
θώνε
σου
λεύς.
γαλε
πήντη
ρα.
κάμη
λός,
“Οτα
ύπάρ
στέγη

Τάξιδιών τοῦ Γιούλιερ», ηντσε κάποτε σοθαρών. «Ο-
ἀνέρωσεν, ηγχαρίστησε
στρόπον τὸν ἔσωσεν.
- Γιατρέ, εἶπε, δὲν θὰ λη-
ήσω ποτὲ ὅτι σᾶς ὀφειλώ-
ων μου.
- Πολὺ καλά, ὀπῆγτησεν ὁ
φυσικός γελών. Ἄλλα μὴ λησμο-
δητοὶ μοῦ ὀφείλετε καὶ εἴκο-
σισκέψεις.
- Ποτὲ δὲν θὰ τὸ λησμονή-
και αὐτὸ, προσέθεσεν ὁ
φτ.

❀

ἀ μέρα ὁ Ἐρρίκος ὁ Δ'
Γαλλίας, κυνηγὸν στὸ δά-
κτελήθῳ ἀπὸ προδαΐα
καὶ ήναγκάσθη νὰ κα-
γηγῇ στὸν οἰκίσκον ἐνὸς χω-
ρᾶ.

στέγη ὅμως τοῦ οἰκίσκου
τόσο χαλασμένη, ὕστε-
ρε καὶ μέσα σ' αὐτὸν σχε-
δπως ἔξω.

Γιατί, φίλε μου, δὲν διορ-
τὴ στέγη τοῦ σπιτιοῦ
; εἶπε στὸν χωρικὸ ὁ βασι-

Μ' αὐτὸν τὸν καιρό, Με-
ιότατε, εἶνε ἀδύνατον, ἀ-
ησεν ἔκεινος.

Δὲν σοῦ λέγω γιὰ σήμε-
Αλλὰ θὰ μπορούσες νὰ τὸ
ὅ σταν ὁ καιρὸς εἶνε κα-
παρετήρησεν ὁ Ἐρρίκος.
- Α! τοῦ εἶπεν ὁ χωρικός,
ν ὁ καιρὸς εἶνε καλὸς δὲν
χει ἀνάγκη νὰ διορθωθῇ ἡ
η!

τοῦ ταξιδιού», οἱ «Ἀγ-
πολέμῳ» καὶ τόσα ὅλ-
α τὸ χρονικὸ μιᾶς τρό-
κρουστῆς ἀνάμεσα στοὺς
τὸ πικρὸ χρονικὸ τῆς
ἐποχῆς τοῦ 1914.
Νίο «Γιὰ τὴν ἀγάπη τῆς
τοῦ σεβαστοῦ μου συγ-
γνε κι' αὐτὸ τὸ χρονικὸ^ν
τοῦ 1912—13, ἀλλὰ
θετο πρὸς τὴ μόδα τῆς
εἰνε «ἀντιπολεμικῶ,
εἰκόνες φρίκης ἀπὸ τὴν
φαγή, δὲν εἴνε τὸ χρο-
νιθρώπινο πόνου.

γραφεὺς μὲ γλαφυρότη-
κη περηφάνεια μᾶς δη-
μωναδικὲς στιγμὲς που
Στρατός μας ἀνεβα-
λλὶ-σκαλὶ τὴ σκάλα τῆς

γήματα τοῦ κ. Α. ὑπάρ-
μεγάλῃ ἀγάπη τῆς εὐ-
ν καρδιᾶς: «Ἡ Ἐλλή-
σι σειδίες τοῦ διβλίου
αύνουν σκίπσα ἀπὸ τὴν
τύποι ἐνδιαφέροντες,
λευθρινός, δὲ Θύμιος-Γά-
λλοι, περιγράφονται ἐ-
οῦ ἐλληνιστουρκικὺ πο-
νονται, τέλος, ζω-τανὲς
δὲνδρόξων ἔκεινων και-

αὐτὰ πόσο γλαφυρὰ
νται. Τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ
συγκρατεῖται ἀπὸ τὴν
δλας στιγμή, κι' ἡ καρ-
ονεῖται ἀπὸ τὸν γνήσιο

Πατρίδα μας γ-
λιδες Δόξης.

B. S. ΑΡΕΤΑΙΟΥ:
Σικλαβίας: X
του ὁ κ. B. S.
περιγράψῃ τὶς
πικρῆς αἰχμαλω-
θη τῆς Μικρασίας

Υπάρχουν στο
λοὺν ὀλληλοσυσ-
ματα λύπης καὶ
γεμάτες παράστα-
τῶν ὀμβρώπων τη-
θερὲς ἔκεινες ἡμέ-
ρης, τοῦ 1922
θετικὴ ὑπερηφάνε-
τῆς ἀντοχῆς τα-
τιωτικῶν αἰχμάλω-

τικῶν στοιχείων.
Εἰνε δὲ εὐχό-
δτι ἡ ἀλληλικὴ
ποισαν ἐδόξασαν
νόματα στρατού
(δπως δὲ Καραϊ-
νας, δὲ Λαύρας,
Ρώτας), πλουτί-
μη δύνομα, ποὺ
τίποτε τῶν προ-

Καὶ εἰκὲ φυτῶν
τῶν δύο προανα-
νὰ περιμένη μὲ
δεύτερη σειρά.

Διατάκτινοι με τα κανονιλόγια του δικαίου σε διάφορα στάδια: Το προδρομικό στρίζεται από την είσις ώχραπτη τα του δέρματα ούτοι.
Όπων ή ἐπίδραση είναι ισχυρότερα καὶ παραπτειαιμένη, τὸ κυανέρυθρο, ἔξοιδαι δέρματα χάνει τὴν του. Τὰ ὀντώρα τὴν πρώτην πραγματείην βλάβη, τὸ ὄνοματος τοῦ ἐρυθητησάνδους τοῖς. Ἡ βλάβη αὔτη καὶ μόνον μερικὲς φυεῖ ἐρυθρότης ἐφ' ὅρμαις οἰνούμενή μόνον καὶ μένει ἐποκές του ἔπου.
Κατὰ τὸ δεύτερο φυσιστοῖδωνδυνομοσπαγήματος, τὸ ἀκροπεπιτοσότερο, τὸ χρόνιαι πιὸ σκοτεινό, ὁ δὲ καὶ φυσσαλίδες καὶ ὑγρό, οἱ ἀποίεις σφριπτώσεις θεραπεύονται αφήσουν οὐλές.
Τέλος, μπορεῖ γ' ὁ τρίτο στάδιο τῆς γαστρί τὴν ἀποίσιαν ἔχομενος. Ἡ νεκρωσίς τοιούτης μόνον εἰς την καταλάβην καὶ τὰ βαριατρικά μωτα (ιώμ, ὀστά) καλέσῃ καταστροφὴ τημήματος ἢ δλοιαλήρηση.
Αὐλλὰ περὶ αὐτῶν μενον.

δόδιο χαρακτηριστικόν διόλους γνωστού τούς καὶ ψύχει τοῦ φύκους περισσότερον ἀκρον γίνεται μεταν, καὶ τὸ αἰσθητικότερον χαρακτηριζεῖν τικὴν ἀπὸ φύξιμον στάδιον κρυπταγγίμαται θεραπεύεται ωρές παραμένους ζωῆς, ἔξαστα τὰς τερεῖ. στάδιο, τοῦ αἰσχύλουν κρυψίου ἐξοιδίανεται μία του γίνεται νοσηπτύσιονται μὲ αἰμοφραγικήν ἐλαφρές πενται χωρὶς ν' εκοιλουθήσῃ τὸ γυραίνες, κονέκρωσιν τῶν πυροεινὰ πέριοδον δέρμα ή νάρθιντερα στρώσαι νὰ προκαστικά ἀπόπτωσην ἀκρου. εἰς τὸ ἐπό-

μὲ προύποθεστο πάντοτε πώς οὐδοῦλη εἶναι ἐγκληματική.

Δόλος στὴν ἐπιστήμη τοῦ Δικαίου, εἶναι ἡ δωλητὴ ποὺ κατευθύνεται στὴν προγμάτευση ἐγκληματικούς ὅποτελέσματος» ἢ «τοῦ ἑκ προθέσεως ἀδικίας». Ἀλλα εἶναι φαμερὸν πώς στὴν περίπτωση ποὺ ἔχουμε ἐγκληματα ἐκ δόλου λαμβάνουμε μάτ' ὄψιν μας κατὰ τὴν δωλητὴ, τὴν σκέψην, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερο στοιχεῖο τοῦ δόλου. Πότε δικάζονταις δρισμένα ἐγκληματα, δικάζονταις καὶ τις σκέψην καὶ ἀναλόγως ἐκτείνουμε συχνότερον, ἢ ἀλλαστῶνυμε τὴν ποινὴν. Ἐδώ εἶναι φανερό πώς διασποταὶ η ἀρχὴ ποὺ καθιεροῖ τὸ Ρωμαϊκὸ ρήτορ, μόνο μὲ τὴν παραπήρηση πῶς κι' ἔδω δὲν δικάζεταις μόνο η σκέψη ἀλλὰ συνάρτηση μὲ δρισμένη πράξη.

Εἴναι ἀλήθεια πώς ἔδω η νομοθεσία ἔκανε πραγματικὰ μιὰ ἀλλαγὴν πρόσθιο φεύγοντας ἀπὸ τὸν κλοιὸν τοῦ ἀττικώρου τῆς στέψης. Τούτῳ εἶναι ἀποτέλεσμα ὀλόκληρης τησσαρῆς ποὺ ἔκανε η θεωρία εἰδίκα τοῦ πονικοῦ νόμου ἀφίνοντας τὴν κλασσικὴ ἀποφή.

Στὸ ἔδωλο τοῦ κατηγορούμενου δὲν δρίσκεται πιά, για τὴ σημερινὴ ἀντίληψη, μιὰ πράξη ποὺ δικάζεται, ἀλλὰ ὁ δράστης αὐτῆς. Αὐτὸς ἀποτελεῖ ἐναὶ σύμπλεγμα παραγόντων μὲ κυριώτερο στοιχεῖο τὴ σκέψη, τὴ δωλητὴ, τὴν ψυχολογία. Ἔτσι, λαμβάνοντας μάτ' ὅψη σχι, μόνο τὴ σημασία τῆς ἐκτελεσθείσης τησσαρέων καὶ τὴ δωρύτητά της, ἀλλὰ καὶ δηλαδὴ τὴν πρωταρικότητα τοῦ δράστου, ἐκτιμούμε με περισσότερο τὴν περίπτωση καὶ ἐπιβάλλουμε δικαιότερη ποινή.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ **Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΟΥ ΟΝΕΙΡΟΥ**

δῦ Ἀνδροῦ κ. ΒΑΓΓΕΛΗ ΤΣΙΜΙΚΑΛ

ύ είπε νὰ μὴν ἔχω προώρους θυσιασμούς.
Κοιμηθήκαμε στὴ σπηλιὰ
ν σταλακτίῶν. Ἀκούσαμε
κούνιτέτα τῶν γρύλων μὲ
νυχτολασιὰ ἀρδονιῶν. Μιὰ
ράταξη μακρολασίμων κύκνων
ηματίζανε μιὰ γιρλάντα στὴν
οδὸ τῆς σπηλιᾶς τῶν στα-
κτικῶν σὰν ξυπνήσαμε.

Σάν προχωρήσαμε μόνοι
δι γειτονικό χωριό — κ' ἐν-
στιασμένος ἀπ' τὰ ὄρματα
τε ρωτούσα πού θά μάς έ-
ζεις ή πορεία — ἤτανε ἄνοι-
και μοσχοβόλαγε δι τόπος,
μόνοι μας συνοδοί ήτανε ἔνα
τάδι κι' ἄλλο, κι' ἄλλο που-
κι πού τιτιβίζανε καὶ διαστα-
νόντουσαν στὸ διάστημα.
ΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΑΝΙΔΕΩΝ

Τὸ δύπτηνμά μας ἀνάμεσα τῇ φύσῃ ὑστερά ἀπὸ νυχτὶ αρθένα, γιατὶ ποτὲ-ποτὲ δὲν ἔχει· δάνει ἀκόμα στὸ νοῦ πώς τανε δυνατὸ νὰ ἐνωθῶ μὲ τέοια γυναικα ἡτανε θαυμαστὸ, ιὰ συγκρατημένη χαρὰ πλημμύρισε τὴ ψυχὴ μου σὰν ἀντιρύζαμε τὴν ἀνατολὴν... Ἔνα ἄφι πεταχτῆκε μιὰ ὥρα τέτοιος πὸ μιὰ λόχυη ζαλισμένο ἀπ' ὅραμα τοῦ ἥλιου — μεγάλο ἀκό χτύπησε τὴν ἀγαπημένη. Ιοὺ φάνηκε πῶς θὰ τὴν ἔχανα π' τὰ δράχια ἀν δὲν τὴν ἔπιαξα στὴν ἀγκαλιά μου. Ἡ ἴδια αλήνη στὸ πρόσωπό της. Θᾶσανε δυνατὸ νὰ μᾶς συμβῇ με-αλύτερο κακό, παρατήρησε· ἡς εἶπα πώς ἡ ζωὴ μου θάτα-σκοπη ἀν δὲν τὴν γνώριζα· Ιοὺ θώπευσε τὰ μαλλιά καὶ Σάν προχωρήσαμε μονοὶ στὸ γειτονικὸ χωρίο — κ' ἐνθουσιασμένος ἀπ' τὰ δράματα οὔτε ρωτούσα ποῦ θὰ μᾶς ἔ-θυαξε ἢ πορεία — ἦτανε ἀνοιξη καὶ μοσχοβόλαγε ὁ τόπος, οἱ μονοὶ μας συνοδοὶ ἤτανε ἔνα κοπάδι, κι' ἄλλο, κι' ἄλλο πουλιὰ ποὺ τιτιβίζανε καὶ διασταυρωύνοντουσαν στὸ διάστημα.

ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΑΝΙΔΕΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Φτάσαμε στὸ Τεραπάτι. Κα-κὸ προμήνυμα. Δυὸ σκύλοι μᾶς τριγυρίζανε. Οἱ κυκλωτικὲς κι-νήσεις μᾶς ταμπουρώσανε σὲ καποιο τοίχο. Τότε ἡ ἀγαπημένη ἔθγανε ἀπ' τὸ δισάκι μας ἔνα ψωμί, τόκωψε κι' ἀφοῦ ἔ-θανε μέσα σῆσες καφρίτσες εἰχε, τὸ πέταξε στοὺς μανιακοὺς σκύλους. Ὅστερα σὰν αύτοὶ τὰ κουτοκέφαλά τους τὰ στριφο-

οτό χώμα για νά α-
νε απ' τα καρφιά,
τὰ σπάσαμε μὲ τὰ
ας. Μοῦ παρατήρησε
τὸ θυμάμαι λέξη —
μὲ τὸ μυαλό μας θ'
τάμε τὴν ἔλλειψη δύ-
μαστε σκληροὶ καὶ
με τοὺς ὁχτροὺς ποὺ
ὑνὲ ἐναντία στη φω-

εια μας· που σεν ζαΐρουνε απ' αγαπή γίσματα τῶν σκυλιῶν γιά τοὺς συνανθρώπους, με τοὺς κατοίκους τοῦ τούς βλέπουμε ἀπ' ἀμάθεια στὰ ἔχη μας. Σὰν σὰν ὁδρούς.

ε μόνους χασκογελά-
ζητήσανε την ἄδεια
ν μας καὶ θ' ἀρχίναγε
άζη. Τοὺς πρόσφερα
κ βρίσκανε μεγαλύτε-
ροι δὴ νὰ μᾶς ἀφήσου-
παιθρο νὰ βασανίζο-
ῦσι δὲ κανάγιας δὲ
χαίρεται αὐτῇ, τῇ
αὶ μεῖς νὰ κολλήσου-
χ φανάρια σπίτι μας.

Ἀνησυχούσα για τὴν ἀγο-
πημένη μου. Ήτα μπορούσα να
κάνω κάθε θυσία γι' αὐτή. Τρί-
άλλη μέρα μᾶς ἀκούθαγε σε
λόκληρο τὸ χωρίο καὶ μᾶς για
ουχαίτε ἀπό πίσω. Μᾶς πήγα-
νε στὴ χώρα. Ἡ ὁμορφονία μας
τὴν ἴδια γαλήνη μούσφιξε την
χέρι καὶ μὲ διαβεβαίωσε πώ-
λλα θὰ πάνε καλά. Καὶ στη-
θάνατο τῆς εἶπα θὰ πήγαινε
μαζή της.

μονάδα την άναγνωρίσαν
και την ἀφήσανε. Τό τοπλήθιο
έχειροκροτούσε, μᾶς διαβεβαί-
ωσε πώς σ' ἀνθρώπους σάν
εμάς στὸ μέλλον θὰ φερόντου-
σαν διαφορετικά.
Αγκαλιασμένοι, ὀδερφωμένοι

με τούς ἀνθρώπους τῆς χώρας
τῶν πρώην ἀνίδεων, ξεκινήσα-
με γιὰ νὰ συνεχίσουμε τὴν πο-
ρεία μας στὴν παραμυθένια χώ-
ρα τῶν γερῶν κορμιῶν, τῶν γε-
ρῶν ψυχῶν, τῆς ἡθικῆς καὶ τῆς
φιλοσοφίας.

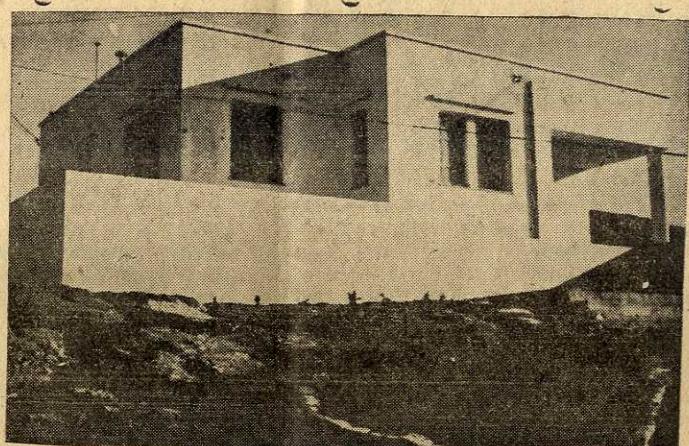
Τούς ἀποχαιρετήσαμε τοὺς Τεραπτισιους καὶ τραβήξαμε γιὰ τὴ θάλασσα. Ἡ δῆργός μου ποὺ τᾶξερε καλά τὰ μονοπάτια μοῦπε πώς στὴν ἐπιστροφὴ θᾶμαι ικανὸς ἀντὶ γιὰ μονοπάτια, νὰ βρίσκω πλατειοὺς δρόμους καὶ σύντομους. Ὁλα γιὰ μένα εἶναι ἔνα μαγευτικό μυστήριο. Στὴν παραμυθενια χώρα φτάσαμε καταμεσθερα. Εἴχαμε τὴν εὐκαιρία νὰ γνωρίσουμε τοὺς ἀνθρώπους της γυμνούς. Θαυμάσαμε τὰ κορμιά ποὺ βουτούσανε ἀπ' τὶς ἔξεδρες τὰ τόξα τῶν τεντωμένων μυῶν στὸ κενὸ πρὶν τὰ καταπιῇ ἡ θάλασσα. Στὸ διάστημα αὐτὸ ἀρχίνησε νὰ μαζεύεται γύρω μας ἔνα πλήθος χαριτωμένων ἀνθρώπων. Πρόσωπα ἀντρῶν καὶ γυναικῶν λουλουδένια. Κορ μιὰ σπαθᾶτα. Τὸ βλέμμα τους ὅμορφο, τίμιο τὸ ντυσμένο τους ἀπλό, ὑγιεινό. Ἡ στάση τους κι' ἡκίνησί τους θεός. Τὰ βλέμ
δοθήκε μὲ λεφτά.
Σὰν ξεφάγμε μᾶς ὁδηγήσαν σὲ στὸ κατάλυμά μας. Τὴν ἄλλη μέρα θὰ πηγαίναμε στὰ μαρμαρωμένα ἔργα, στὰ σπίτια τῆς ζωγραφικῆς, στὶς φωληές τῆς μουσικῆς.
Ἡρθε ἡ στιγμὴ ποὺ ἀποκαλύφτηκε. Μούπε μέσα στὴ νύχτα αὐτὴ πώς εἶνε ἡ γνώση, ἡ μάθηση δὲν εἶνε γυναῖκα μὲ σάρκα ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ δοθῇ. Ἀμα τὴ θέλω ὅμως θὰ μὲ παραστέκει κι' εἶνε τὸ ἵδιο σὰ ναι μιὰ ὅμορφη, γυναῖκα κοντά μου κι' οὔτε θὰ ζηλεύῃ ἀν ἔχω κι' ἄλλη μαζύ μου μὲ σάρκα, μοῦ τὸ συμβουλεύει ἄλλωστε.
Θαμπωμένος ἀπὸ φῶς, ἀπὸ πολὺ φῶς, συνήλθα κι' ἀπὸ τότε—πάει πολὺς καιρὸς τώρα—ἀναζητώ τὴν ὅμορφη κυρά καὶ τοὺς ὅμορφους τόπους...
Β. ΤΣΙΜΙΚΑΛΗΣ

REFERENCES

ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΡΕΠΟΡΤΑΖ

ΑΡΙΣΤΕΡΑ: "Ανδρες τοῦ Κ.Ε.Ν. ἀναπαύονται ὑστεραὶ ἀπὸ τὶς ἐντατικὲς ἀσκήσεις τῆς ἡμέρας. **ΜΕΣΟΝ:** Μία ἀποφις τοῦ Διοικητηρίου τοῦ Τάγματός μας. **ΔΕΞΙΑ:** Τεχνικαὶ πρόοδοι στὸ Τάγμα μας: Τὸ ἀντλιοστάσιον διοχετεύει τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ φρέαρ —που ἄνοιξε στὸ ἄνυδρο νησί μας ἡ ἀκαταπόνητος δραστηριότης τῶν Σκαπανέων— εἰς τὴν ὑδροφόρο.

ΕΚΚΑΘΑΡΙΣΕΙΣ...

ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΕΝΟΣ ΞΕΝΟΔΟΥΛΟΥ

«Προσοχή! Προσοχή! Ακούστε τη φωνή της ἀλήθειας!... Ο Δημοκρατικός Στρατός μὲ ἀρχηγὸν τὸν ἡρωϊκό μας Μάρκο...».

μηριον τοις παρκούσα...».
Μή αὐτή τὴν φράστη ἄρχιζε τὴν ἐκπομπήν του ὁ σταθμὸς τῶν ουμ-
μοριτῶν. Καὶ προχωροῦσε στὴν ἀ-
νακοίνωση τῶν κατορθωμάτων του,
που ήταν τόσην ἡρωϊκὸ δόσο καὶ ὁ
ἄξιος ἀρχηγός τους.

καταστρεψθεὶς οἱ Μαρκός, ὁ αὐτέρωπο
αὐτὸς πού, δὲν δέν κατώρθων να
καταστῆσῃ τὴν ἔξουσία, ὅμως μά-
τοση ἐπιτυχία εἶχε ἐπιδοθῇ στὴν
καταστροφὴν καὶ τὸν ἀφανισμὸν κά-
θε τόπουν, ποὺ εἶχε τὴν ἀτυχίαν
πεπτεῖδις ἀπὸ τὴν πεπόντα σύντομα να

πατηθήσεις αρχηγούς τους. Καὶ τὸν θαυμάζουμε ἐμεῖς... Γιατί οἱ ἀνθρώποι θαυμάζουνε στὸν κόσμο τὰ ἄκρα ἀντίθετα. Θαυμάζουμε τὸ θάρρος καὶ τὴ γενναιότητα, θαυμάζουμε τὸ ὑραίο καὶ τὸ ἥθικο. Θαυμάζουμε ὅμως καὶ τὴ δειλία καὶ τὸ θράσος, ὅταν αὐτὰ είνε τόσο μεγάλα, ὡστε νὰ καταπλήσσουν αὐτὸν ποὺ τὸ βλέπει καὶ τ' ὄποιούει. Πώς, ὀλήθεια, νὰ μὴν ἀπεινίσουμε ἔκστατικὰ πρὸς τὸν ἀνθρώπο, ποὺ για σκοπὸ του εἶχε βάλει νὰ μὴν ἀφήσῃ ὅρθιο τίποτε ἀπὸ δόσα μείνανε ἀπ' τὴ γερμανικὴ θηριωδία; Θρηγήσαιμε τὴν Καρδίτσα, τὰ δάκρυα ὀχνίζουνε ἀκόμα πάνω ἀπ' τὰ ἔρείπια τῆς

πατηθήσεις την μποτού αὐτοῦ καὶ τῶν θηρίων του; Γιατί ἄραγε;

Πολλὲς ὑπόθεσίες κάνει ἀκόμα ὁ διεθνῆς Τύπος καὶ ὁ κόσμος δῆλος. Τὸ πιὸ πιθανὸ ἀπ' ὅλα φαίνεται νὰ είνε διτὶ ὁ μεγάλος αὐτόνομος καταστροφεὺς τῆς 'Ελλάδος ἐτάχθη ἀλληλέγγυος μὲ τὸν Τίτο. 'Ισως πολλὶ μέσα απ' τὰ ἄγριά του ἔνστικτα νὰ γεννήθηκε κάποιος δέσμος τὰ δάκρυοντα ἀποτελέσματα τοῦ ἀπασιού ἔργου του.

'Εν πάσῃ περίπτωσει τ' ἀφεντικά, ὁφοῦ τρυγήσαινε τὸν καρπὸ ὡς τὴν τελευταία του σεγγόνα, πετάχεν τὸ σάπιο γι' αὐτοὺς κομμάτι καί... ὃν ἡ τύχη του εἶνε ἀκόμα ἀδηλη, ἐν τούτοις μπορούμε-

πραγματικής μας Νάουσας.
Οι οίμωγες τών σφαζομένων συμπατριώτων μας και τών ἀπαγομένων παιδιών φτάνουν στὰν μακρινὴν ἥξω τοῦ φοβερού δρόματος, ὡς τὸ αὐτό τῶν λαών τῆς Δύσεως. Καὶ ὁ ἡρωποιημένος ὅπ' την Ἀνατολὴν ἀρχηγὸς ἔπαιρεν στὰ μάτια τους τὶς διαστάσεις πραγματικὰ μεγάλου ὄντος! Μεγάλου καὶ ἀνάπτυγματος.

‘Αλλὰ ἐμεῖς, μέσα ἀπ’ τὶς φιόγκες καὶ τοὺς καπνούς τῶν κοιμένων χωρίων καὶ πόλεών μας, μέστα ἀπ’ τὸ σκοτάδι καὶ τὴν καταχνίαν

πρόσωπο της, τὸ ἔστρεφε ὄμως ή
Ἀναστάτω καὶ μὲν ἐνθουσιασμὸν γε-
μάτη γιὰ τὴ δράση του, δὲν ἔχαγε
άσθε φορὰ τὴ εὐκαιρία μέστοι τῶν
δυρφώρων ή καὶ ή ἕδια ή Σοβι-
ετσά. Βαύει τὸ πλαίσιο της στην
τής ἐρημώσεως καὶ τὰ διακρύων
Ορκιζόμενος μαστε
πάδας τίποτε δὲ θά μας λυγίσῃ στην
σκιληρή ἀπόφασή μας νόσουνεχί-
σουμες ἡς τὸ τέλος τὸν ἀγώνα.
Μέτα τοῦτον

τική Ρωσία, είμισσα, να κάνη λόγο για τούς πρωτοφανείς ἀπελευθερωτικούς του ἄθλους! 'Αντίθετα, ή προπαγάνδα του 'Αναστολού Συνασπισμού τὸν περιέβαλλε τόπται μὲ τὸν φωτογράφου τῆς δύνα

μας.
Καὶ εἴπαστε βέβαιοι ὅτι, δηλα
πάντα στὸ παρελθόν. ἔτσι καὶ τά-

ΓΝΩΡΙΣΜΑΤΑ ΣΥΝΟΔΟΙΠΟΡΙΑΣ

ΤΟῦ Κ. ΑΝΤΡΕΑ ΚΑΠΑΝΤΩΝΗ

χρόνων διανοούμενών που ήταν ή ήθική τους εύαισιθησία κι' ούτι άνθρωπισμός τους διάφετει μιά και μόνο εύθυκτη χορδή: έκεινη που τούς δείχνει νά συγκινούνται και νά παθαίνονται μέχρι δακρύων μονάχα δταν οι φωνατικές καταδίκες κι' έκτελέσεις αφορούν δχι απλώς κομμωσιστάς, μάλιστα τρομοκράτας κι' άναρχικούς, που τά δλέθρισ έργα τους δείχνουν πώς είνε αποφασισμένοι νά τινάξουν στόν άέρα την ύδρογειο, προκειμένου νά έπικρατήσουν. Μιά τετοια λοιπόν, «μονομερός» εύθυξία, κάθε άλλο είνε παρά έκρηκη πληγωμένου άνθρωπουσιού, η έκδηλωση καθολικού, ειλικρινούς και άφλοκερου ούμανισμού.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΟΜΕΝΟ

Ο ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ
γραμμά τους, ἐπέδειξαν δχι ἀπλῶς
ἐνδιαφέρον, ἀλλὰ πρωτοβουλία εἰς
τὸ νὰ ἔμπιεύσουν καὶ νὰ παγιώ-
σουν τις ἀντιληφεῖς τοῦ καθαροῦ
Συνδικαλισμοῦ μὲ κάποια ἐπίδρα-
ση ἀπὸ τὴ συνδικαλιστικὴ σχολὴ
τῶν Τρεῖντ-Γιούνιονς. Φιλελεύθε-
ροι καὶ δημοκρατικοί, δπως εἶνε
οἱ Ἀγγλοι, προστεάθησαν μὲ διάς
φορες συμφωνίες μεταξὺ τῶν ἔρ-
γατικῶν ἀντιπροσώπων καὶ τῶν
ἐκπροσώπων τῶν διασφόρων συνδι-
καλιστικῶν τάσεων νὰ κατευνά-

σουν τὴν πολιτική διοιμάχη καὶ νὰ
έπαιναφέρουν τὸν ἐκτροχιασμένο
Συνδικαλισμὸν εἰς τὶς βάσεις τοῦ
ὅρθου καὶ ἀμιγούς συνδικαλισμοῦ.
Θέλλησαν δηλ. νὰ κάνουν τοὺς Ἐλ-
ληνας ἔργατας νὰ δεξιωρίσουν τὴν
ἔργατική συνείδηση ἀπὸ τὴν πολι-
τική. Οἱ κομμουνισταί, καίτιοι ἡτ-
τημένοι τότε πολιτικά, ἀπὸ τὴν
παραχώρησιν ἐλευθερίας συνεργα-
σίας μὲ τὶς λοιπὲς συνδικαλιστι-
κὲς ἀποχρώσεις, ποὺ τοὺς παρε-
χώρησαν ἀπὸ πλατύτερο πνεύματος

Εις τὴν συνεδρίασιν τοῦ ὑπουργικοῦ Συμβουλίου τῆς 31ος Ιανουαρίου, ἐνεκρίθησαν ὡμοφώνως αἱ προγραμματικαὶ δηλώσεις τῆς Κυβερνήσεως, αἵτινες ἀνεφέροντο εἰς τὸν διεξαγόμενον ὁγδῶνα κατὰ τῆς κομμουνιστικῆς ἀνταρσίας, εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν διοικητικῶν συνθηκῶν τῆς χώρας, διὰ τῆς διενέργειας αἱ δημοτικῶν καὶ κοινοτικῶν ἐκλογῶν, εἰς τὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐλάττωσιν τοῦ κόστους τῆς ζωῆς.

Προέχουσα θεότις κατά τὰ προγραμματικάς δηλώσεις ἐδόθη εἰς τὸν ἀγώνα τοῦ "Εθνους διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῆς ὑποστάσεως τού. Καὶ κατὰ τὴν γενομένην ψηφορίον εἰς τὴν Βουλήν, ἡ Κυβέρνησις ἔλαβε ψῆφουν ἐμπιστούσην, με ψῆφους 245 ἐπὶ συνδόλῳ 296 ψηφισάντων, γεγονὸς τὸ δόποιον συνεπάγεται ταυτοχρόνως καὶ διακοπήν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Σώματος ἐπὶ τετράμηνον.

ίσις θεωρεῖται φυσικὸν νὰ συνεφέρη εύρειαν ἰδεολογικὴν ἐκκαριοσιν τῶν στελεχῶν τοῦ Κ.Κ.Ε. ἢ ἀπὸ τὸν συνόνυμον ὅλων αὐτῶν τὴν γεγονότων νὰ προκύπτῃ ἀστως ὅτι καθημερινῶς πληθυνταὶ οἱ δυστηρεστημένοι καὶ ἀποτημουμένοι μεταξὺ τῶν ὅπαδῶντοῦ μημουνισμοῦ καὶ τὸ μίσος ἐναντίων τῶν τυφλῶν ὄργάνων τῆς Κόνυφορμ καθίσταται ὁσημέραι λιγότεροι

Είνε άληθες ότι αἱ τελευταῖαι ἐ-
μάρκαις παρουσιάζουν κοσμοῦστο
ἀὸν ἐνδιαφέρον καὶ τὴν πρώτην
τιν ἐπὶ τῶν ἐν ἔξει εἰς πολιτικῶν
γονότων κατέχουν αἱ ἀπονήσεις
ν.κ. Τρούμαν καὶ "Ατσεσον ἐπὶ¹
γνωστῶν δηλώσεων τοῦ Στά-
τ. Ἡ ἀρνητική αὐτὴ θέσις τοῦ
αερικανού Προέδρου ὑπηγορεύθη
εἰδὴ διεφύκετο εἰς τὰς ἐν λόγῳ
απόστεις πρόθεσις διὰ τὴν ἀνα-
λην συνάωμες τοῦ 'Ατλαντικοῦ

